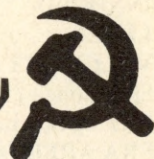

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP (m-l)

Forsida inneholder bare bladhodet

INNHold

LEDER	s. 3
VALGET -73	s. 4
Situasjonen i valgforntarbeidet	s. 4
NKP og Stortinget	s. 6
FRA ARBEIDSPLASSEN	s. 8
AKP(m-l)-medlemmers virksomhet i fagforeningene	s. 8
DEBATT	s. 9
Bør vi opprette et metallarbeiderlag?	s. 9
Om homofili	s. 11
Hvem skal vi offentliggjøre?	s. 13
Forsøk på analyse av kvinnesaksbevegelsen	s. 14
Synspunkter på arbeidet i FB ut fra erfaringer i et lokallag	s. 16
SOMMERLEIRSPALTE	s. 19
Sommerleirene – for mye politikk?	s. 19
BLANDA	s. 20
Natur og miljøvernfront	s.20
AKP(m-l) dannet, hva nå?	s. 21
Jordbruket som basis for norsk sjølbergingspolitikk	s. 22
To meldinger	s. 25 og s. 26
Oppsummering av motsigelsene i studentlaget i Bergen	s. 26
Skriv til TF!	s. 32

Leder:

OM PARTIMARKERINGENE 1. MAI

Kamerater.

Om få dager er 1. mai her. Den tida som står igjen bør vi bruke godt. For det første er det nødvendig å ta ut det vi har av krefter for å mobilisere til de enhetlige mønstringene vi har jobba for i år. Har vi fått med de organisasjonene som er mulig å få med – eller er noen glemt?

Hva med arbeidet når det gjelder seksjoner? Vi kommunister veit at mobiliseringa på grunnplanet gjennom å få folk til å jobbe for sånne avdelinger i toget som kulturseksjon, ungdomsseksjon, idrett, miljø, antiimperialistisk osv. osv. er den metoden som gjør mønstringa til *m a s s e n e s* tog. Men har vi kommunister ytt den hjelpen vi burde? Er det tiltak vi kan ta i innspurten? Slike spørsmål er viktige å stille seg i dagene som gjenstår.

Hva med plakater, en siste innspurt med løpesedler, diskusjoner med folk på jobben, for å nevne noe. Dette er saker som partilaga bør gjøre en ekstra innsats med for å oppnå breie og vellykka 1. maidemonstrasjoner. Det er ennå ikke for seint!

Men det er også en annen sak det er viktig at partilaga har planlagt godt, nemlig partiets egen markering på 1. mai. Og om forberedelsene skulle være dårlige, må den tida som gjenstår brukes godt!

Det er svært viktig at vi også kommer ut med *AKP(m-l)s politikk* denne dagen. Overalt *der det er mulig* bør det avholdes egne AKP(m-l)-møter om kvelden, med appeller, kultur og festlig samvær. Gjerne i samarbeid med ungdomsforbundet. Bekjentgjøring, mobilisering, utsmykking av lokalet, politiske forberedelser osv. må gjøres så bra som råd er.

En annen viktig ting er å forberede og gjennomføre ml-stands med plakater, litteratur, røde flagg, mulighet for å komme i kontakt med partiet osv.

Salg av *Klassekampen hele dagen* er viktig, for å få ut partiets synspunkter. Det må sikres på forhånd at mange selger KK!

Så vil vi gjerne nytte høvet til å hilse
AKP(m-l)s medlemmer og sympatisører på
maidagen –

FRAM FOR EN SEIERRIK 1. MAI!

SITUASJONEN I VALGFRONTARBEIDET

SITUASJONEN AKKURAT NÅ: Partistiftelsen har medført et omsving. Tidligere var det slik at f.eks. SF p.g.a. sin klart sjåvinistiske politikk og motvilje mot breie allianser, var i ferd med å bli akterutseilt i de enhetsbestrebelsene som naturlig vokste fram. SF holdt på å bli akterutseilt. Nå, derimot, går SF aktivt inn for samarbeid i alle fall med AIK og gjerne med NKP på slep. Samtidig vender SF seg aktivt imot oss, AIK har også måttet markere seg mot oss — NKP vakler. Mens vi tidligere stort sett var inne i de forhandlingene og følingene som foregikk, er tendensen i dag at vi skal isoleres. SF ønsker en antikommunistisk blokk. AIK er full av motsetninger, landskonferansen vil muligens bringe en

viss avklaring. NKP vil i alle fall ikke være de som går i spissen for å kaste oss ut av fronten, men de vil heller ikke sette noe inn på å beholde oss der. Det ser altså ikke overvettets lyst ut på dette punktet.

Men vi deltar fortsatt f.eks. i drøftingene og virksomheten rundt den såkalte »sosialistiske folkealliansen». Folka i FBs faglige utvalg har stått sentralt i dette, men de »fleste andre partene» har også vært inne i bildet. Enkelte ønsker seg de helt store tingene og drømmer om en front a la Chile og partiene kollektivt tilslutta, — mens andre ser mer nøkternt på det og vil koke det ned til et enkelt prinsipp- og arbeidsprogram for høstens valg. Det samles for tida underskrifter av utvalgte folk til støtte for initiativet.

HVA MÅ VÅR POLITIKK OG TAKTIKK VÆRE NÅ?

Det er antakelig lite trulig at et reint partiallianseopplegg åpner noen muligheter for oss. Så også av den grunn er vi nødt til å satse på skikkelig frontopplegg – breie fronter der bevegelsen på grunnplanet kan komme til uttrykk. Bl.a. vil det være viktig å få med sentrale folk i fagforeninger, småbrukarlag og andre masseorganisasjoner.

1) Vi må satse hardt på å være med på enhetsopplegg der slike er i gang. Underskriftsaksjoner er særlig viktige i denne forbindelsen.

2) Uansett bør det settes i gang underskriftsaksjon for å knytte til seg folk. Enten med sikte på breie enhetsopplegg eller med sikte på at vi må stille front uansett. Blir vi kasta ut av enhetsfrontopplegget til SF-NKP-AIK står vi nemlig overfor to muligheter:

- enten å stille reine AKP-lister,
- eller å stille en motfront.

Det er mye som taler for det siste som ei målsetting: Vi er for front, et frontopplegg vil gi et mer reelt alternativ til folk som reagerer på sjåvinismen og antikommunismen til den andre »blokka» og som eventuelt ønsker å desertere denne. I tillegg står vi sterkere i eventuelle videre forhandlinger om å presse en brei front igjennom.

Der en slik motfront ikke er realistisk må vi sjølsagt stille reine AKP-lister. Men det er altså viktig å få fart på arbeidet med å knytte til seg folk med sikte på breiest mulig front.

3) Om vi kommer ut med et »motfront»opplegg må denne være prinsipielt for større bredde. Den må være innstilt på

å oppløse seg for å gå sammen med de andre om situasjonen tilsier det. Breiest mulig enhet er en viktig målsetting ved valget.

4) En slik »motfront» må etableres på et best mulig frontprogram. Dvs. at vi ikke tilstreber som noe absolutt prinsipp at den skal skille seg fra den andre blokka eller være så »rød» som mulig. Vi ser det som en aktuell nødvendighet å gå inn for en »motfront» sjøl om de to frontenes program er like i hovedsak, men skiller seg kraftig fra hverandre på et par vesentlige enkeltsaker. Dette kan bli situasjonen om f.eks. revisjonistiske forestillinger om statsdrift og nasjonalisering blir innarbeidet i et eventuelt SF/NKP/AIK-program. Forøvrig er det sjølsagt meget viktig at vårt frontprogram er utarbeidet med hensyn på de lokale forholda – at det bl.a. tar opp i seg lokale kampsaker.

5) Uansett situasjonen ior frontarbeidet er det viktig å komme i gang med og få gjennomført våre egne AKP-nominasjoner så raskt som mulig. Dette har taktisk betydning: Det markerer vår vilje til å delta fullt ut i valget uansett og har en viss propagandamessig verdi i tillegg. Utsettes nominasjonene vil de derimot lett kunne stemples som en provokasjon, særlig om en front uten oss da allerede er etablert.

Nå vil de nominerte også være våre kandidater til eventuelt front/»motfront»-lister, og vi vil i de tilfelle der front er sjølsagt trekke våre AKP-lister.

For å summere opp: Vår oppgave nå er å gjennomføre egne nominasjoner og samtidig fortsette arbeidet for fullt for en breiest mulig front på et best mulig grunnlag til valget. Og i dette arbeidet er det viktig å knytte til oss folk gjennom bl.a. underskriftsaksjoner – både for å kunne danne front uansett og for å kunne presse partiene til enhet.

Ellen

NKP OG STORTINGET

Dette er en av flere artikler AKPs stortingsutvalg skal produsere. Hensikten med artiklene er å analysere Stortingets plass i det norske klassesamfunnet og hvordan tinget er brukt i norsk historie. Artiklene kommer i TF og KK i tida framover.

HOVEDTREKK I HISTORIA

Det er alltid viktig å undersøke de historiske erfaringene som er gjort når en skal ta til å jobbe på nye felter. Men det er ikke alltid at slike undersøkelser kaster like mye av seg. I forbindelse med valget i år, har jeg tatt en titt på NKPs tidligere befatning mestorting og valg. Hvis mitt inntrykk er riktig, er det viktigste vi kan trekke ut av dette at partiet vel aldri hadde noen gjennomtenkt taktikk. NKPs stortingsvirksomhet havna i perspektivløshet og pragmatisme.

Nå hadde NKPs tingarbeid en nokså ugunstig start, for å si det pent. DNA, som helt siden Alfred Eriksens inntreden på tinget i 1903 hadde ført en vanlig reformistisk politikk der, hadde i 1920 slått fast et litt mer revolusjonært syn på Stortinget og arbeidet der. Men noen konkrete retningslinjer for stortingsgruppas taktikk ble aldri fastlagt. Det var

derfor mulig for gruppas formann to : etter å gå aktivt inn for at Stortinget skulle vedta lov om tvungen voldgift. Dette vedtaket ble gjennomført delvis kamp mot Tranmæl, og denne gruppeformannen til DNA var Olaf Scheffé. Sammen med 12 andre av gruppas 2 medlemmer gikk han året etter part splittelsen ut og konstituerte NKPs første stortingsgruppe. Til tross for ei tallmessig relativt sterk gruppe, var altså det politiske utgangspunktet for partiets stortingsarbeid så dårlig som vel mulig.

Ved valget i 24 ble gruppa redusert til en mann, hvorav to forsvant over til DN. Innen perioden var omme. En av disse var forøvrig Svarre Støstad, NKPs første formann. Ved neste valg fikk de tre menn inn, men deretter tok det 15 år før det igjen ble representert på tinget. NKPs stortingsdata ser slik ut:

1924	59401 stemmer	6,1 %	6 mandater
27	40074	4,02	3
30	20351	1,7	0
33	22770	1,8	0
36	4376	0,3	0
45	176535	11,89	11
49	102722	5,89	0
53	90432	5,08	3
57	60060	3,35	1
61	53678	2,91	0

I -36 sto partiet såpass svakt at det bare stilte liste et eneste sted, nemlig i Bergen. For øvrig var NKPs valgarbeid i hele mellomkrigstida prega av forsøk på å danne falgfronter. Forsøk på samling og felleslister med DNA var et stadig tilbakevendende tema, men dette lyktes aldri (unntatt noen få steder ved kommunevalget i 1925). Ellers jobba partiet nesten alltid med å få nominert partiløse, f.eks. fagforeningsfolk på sine lister for slik å danne en slags front.

TIDA ETTER KRIGEN

Det hadde til ei hver tid vært sterke strømninger for tilnærming og nært samarbeid med DNA i partiet. Disse strømningene fikk sjølsagt gode forhold etter krigen. Partiet blei etter krigsinn-satsen mottatt med en enorm sympati og blei raskt anerkjent i det gode selskap. Partiet fikk to plasser i den første samlingsregjeringa i -45, og marsjerte rett inn uten minste motforestillinger eller prinsipper for arbeidet der. Partiet kasta seg så inn i nye samlingsforhandlinger med DNA. Sjøl om det ikke lyktes å likvidere partiet helt ved dette høvet, var det likevel et politisk knekt parti som gikk til valg i -45. Partiet var fullstendig ukonsolidert politisk, og ledelsen lå i hendene på Furubotn og hans gjeng (hvorav en betydelig del var venstresosial-

demokrater som nylig hadde forlatt AUF). NKP hadde altså overhode ikke muligheter til å møte den utfordringa som den store valgseieren i -45 betydde. Noen kommunistisk politikk blei ikke utforma, og snart glei partiet inn i det bildet vi kjenner: I utenrikspolitikken fulgte de Sovjet og i innenrikspolitikken la de seg like til venstre for DNA. Stortingsgruppa skulle visstnok ha advart sterkt om at utenomparlamentariske aksjoner kunne svekke gruppas »anseelse». Og NKP spilte da også en nokså tvetydig rolle i Spaniasaka i 1946.

Ved valget i -49 sørga valgordninga for at partiet fikk 0 mandater til tross for over 100 000 stemmer! Først i forbindelse med dette valget tok partiet fatt på noe forsøk på vitenskapelig analyse av valgresultatet. Det tok altså fire år før de kom på tanken å benytte valgoppslutninga til å kartlegge sin egen styrke.

En rask konklusjon gir at vi står overfor oppgaven med for første gang i dette landet å ta fatt på det å utforme en konkret kommunistisk politikk og taktikk for arbeidet i parlamentet. Men det er likevel mulig at det er mer å lære av NKPs historie enn disse grove hovedtrekka gir inntrykk av. Om folk har synspunkter, konkrete erfaringer osv. på dette avsnittet i arbeiderklassens historie, bør det sendes TF-red. eller OU. Dette er en begynnelse. Vi tror det ligger mengdevis med erfaringer ute i massene som vi etter hvert må trekke lærdom av.

Chou En Lai og Krustsjov hadde i en pause under et møte engang følgende samtale:

Krustsjov breia seg i stolen og la ut om sin fortreffelige klassebakgrunn. Han var fra arbeiderklassen, hans familie hadde vært proletarer i generasjoner bakover. Krustsjov visste sjølsagt at Chou kom fra en godseierfamilie. Chou, kjent for en rask replikk, så bare kjøl på Krusse og sa: »Ja, ja, da har vi forrådt hver vår klasse vi da.»

Vi vil ha flere politiske vitser, gjerne med mer lokalt preg. Send inn.

FRA ARBEIDSPLASSEN:

AKP(m-l)-MEDLEMMERS VIRKSOMHET I FAGFORENINGENE

Vi kommunister bør til enhver tid ha klart i hodet at fagforeningene i Norge er under sterkt sosialdemokratisk påvirkning og hegemoni. Dette er av avgjørende betydning når vi arbeider som tillitsmenn i de enkelte foreningene.

En annen ting vi må ha klart er at det er en kamp mellom sosialdemokratene om å komme til beinet, det ligger feite jobber og venter på dem og de er dyktige på samarbeidslinja og får folk med på den.

Det er riktig som tidligere nevnt i TF, at vi kommunister må begynne med å ta de jobbene som sosialdemokratene føler seg for gode til. F.eks. som gruppetillitsmenn, verneombud, osv. Når vi er i disse posisjonene må vi gjøre det som forventes, nemlig å skape enhet på et ordentlig klassekampgrunnlag i gruppa. Stadig slå fast følgende:

OK, folkens, vi har denne gruppa. Hva vil vi med den? Alle som er med i denne gruppa er arbeidere, la oss slå det fast. På tross av dette vet vi at det hersker en stor del politisk uenighet, med hensyn til de partier vi støtter, stemmer på, osv. På tross av disse uenighetene må vi opprette enhet her i gruppa. Vi må gjøre denne gruppa til et redskap for å tvinge fram det vi ønsker. Hva ønsker vi med gruppa? Jo,

i første rekke å fremme våre økonomiske interesser. Dette kan og må nødvendigvis gå på å fremme krav overfor bedriften om større lønn, bedre sosiale forhold osv. Hvem andre kan denne gruppa rette krav til?

Jo, vi kan rette krav til den foreningen vi tilhører, til kommunen, til staten. Vi kan uttale oss i utenrikspolitikk eller stille krav til foreningen om å gjøre dette. Snakk om arbeiderklassen. Den klassen vi tilhører. Angrip ikke partier, la dem bli avslørt gjennom de krav gruppa stiller. Når krava er avvist sier vi kort: Merk dere hvilke partier disse folka som avviser våre krav tilhører. Skal det bevilges penger er vi imot om ikke alle partiene som sokner til arbeiderbevegelsen blir stilt likt, både hva størrelse av bevilgningen angår og hvor ofte dette skjer. Husk: snakk ikke om partier, snakk om gruppa, om enhet, om arbeiderklassen. Husk gruppa er en front. Skap enhet på saker. På denne måten vinner vi fram. Sett deg grundig inn i den minste sak. Kjør gjerne hardt ut. Trekk deg og innrømm at du har tatt feil. Ikke vær den store lederen. Ros gruppa, det er de som er heltene. Du utfører det arbeidet de setter deg til. Men minn dem om at du også vil ha et ord med i laget. Bruk et folkelig språk. Ha Humør!

Petter, Vestlandet.

DEBATT

BØR VI OPPRETTE ET METALLARBEIDERLAG?

Denne artikkelen kommer fra et lag i Oslo. Dette er ikke diskutert i SK, men den mener det er riktig å starte en diskusjon om denne saken.

Problemstillinga vil kanskje med en gang gi kamerater som kjenner til NKPs jernlag kalde frysninger. Jeg trur likevel det nå er tida for å reise spørsmålet, fordi det er den beste måten å ta oxen ved horna på når det gjelder partilagsorganiseringa i Oslo.

For tida har vi partilag av svært forskjellig karakter — reine eller blanda arbeidsplasslag, reine eller blanda boliglag, partilag i frontorganisasjoner, partilag som består både av bolig- og arbeidsplasslag.

For et år sida organiserte vi så å si utelukkende etter den siste formen — storlag etter geografisk distrikt bestående

av bolig- og arbeidsplassenheter. Denne organisasjonsmåten ble stort sett be-
grunna med faren for syndikalisme — at visse organisasjonsformer skulle gi spesielt god grobunn for feil i retning av »bare fagforeningsarbeid», økonomisme, brødpolitikk. For et år sida hadde dette også etter mi mening mye for seg. Eksempelvis ville et storlag av folk på sosialsektoren på denne tida med stor sannsynlighet virka som et veritabelt drivhus for syndikalistiske og reformistiske ideer som vitterlig fantes hos kadre på dette området.

Sida den gang har vi innsett at det har vært nødvendig med ei kraftig opppriori-

tering av fagforeningsarbeidet, at vi må inn i masseorganisasjonene, borettslag, vel, husmorlag osv. Vi er i ferd med å få mer folkeskikk i arbeidsstilen, som gjør at vi rekrutterer breiere enn for.

Sida den gang har også distriktsorganisasjonen mye over dobla, både medlemsmessig og regna i antall partilag. Med det samme tempoet i økinga av organisasjonen vil ei geografisk oppdeling av partilaga bli en parodi.

Jeg er nå mindre redd for syndikalistiske feil enn jeg er for at formen med partilag etter geografisk område, dersom den ikke viker plassen, vil vise seg å hemme arbeidet alvorlig. Etter hvert som stadig mer vekt blir lagt på arbeid i fagforeninger og andre masseorganisasjoner vil det bli stadig vanskeligere for partilaget å lede arbeidet på svært forskjellige områder — f.eks. samtidig ha grep om arbeidet i ei stor fagforening og om ledelsen av en boligkamp.

»REINE PARTILAG

For det andre har vi gode erfaringer der vi har »reine» boligpartilag, f.eks. med boliglag, lærerlag, lag på ungdomsklubben, barnehagen osv., eller »reine» arbeidsplasslag med f.eks. avdelingslag. Denne partilagsformen har åpenbare fordeler.

Skal vi her ta skrittet fullt ut kommer vi ikke utenom spørsmålet om å opprette et metallarbeiderlag (og for den saks skyld også et grafisk lag osv.). Derfor til spørsmålet.

Oppretting av et metallarbeiderlag har etter mi mening store fordeler.

— Laga på dette området har felles oppgaver og felles problemer i samband med fagforeningsarbeid, rekruttering osv.

— Til nå har de samme feila, f.eks. i forhold til klubben blitt gjort til stadighet av de forskjellige j&m-laga, fordi de ikke kjenner hverandres erfaringer. Radikalistiske feil er blitt retta på unødig seint

på grunn av dette.

— Avdelinga og representantskapet begynner å bli et arbeidsområdet for oss, samordning og felles opptreden er nødvendig. Dessuten vil et sånt lag kunne sikre at vi har folk på de viktigste j&m-kursa på Sørmarka, saker som i dag går helt stakk over stein.

— Et sånt lag vil etter mi mening fremme utviklinga av partiets politikk på området. Eksempelvis diskuteres spørsmålet om tvangsorganisering i dag på forskjellige plasser innafor samme partilag, mens ei meningsutveksling er svært vanskelig p.g.a. at saka ikke kan tas opp på partilagsmøte.

— Et metallarbeiderlag vil være det som har best forutsetninger for å bygge lag på nye j&m-plasser.

— Endelig vil det legge grunnlag for ei virkelig oppprioritering av det faglige arbeidet. I dag er saka den at kamerater som helst burde drive med dette, i stedet sitter i partilagsstyrer og bruker mye tid på f.eks. å få grep om boligpolitikk.

FINS DET MOTARGUMENTER

Spørsmålet er derfor etter mi mening om det fins avgjørende motargumenter mot dette. Her skal tas fram og vurderes to.

— Et sånt lag vil være en yngleplass for syndikalistiske ideer.

Etter min mening vil et metallarbeiderlag kunne stable på beina en langt sterkere politisk ledelse enn de nåværende styrene, som med all respekt har vist at de ikke kan lede j&m-lagas arbeid. Jeg trur det vil være en bedre gardering mot feil av syndikalistisk slag. Derfor vil jeg ikke legge så stor vekt på dette argument.

— I NKP ble jernlaget til tider en »stat i staten». Et metallarbeiderlag vil, spesielt etter hvert som det får faglig innflytelse, lausrive seg og tilmed begynne å skulle ha et spesielt ord med i laget når partisaker skal avgjøres.

Jeg vil heller ikke tillegge dette noe vekt, fordi jeg mener dette er en feil som ikke *må* oppstå på grunn av organisasjonsformen, men som *kan* oppstå dersom det ikke er en riktig politisk ledelse og en riktig politikk.

Jeg kommer derfor til at fordelene her veier tyngst. Dersom dette er riktig, ser jeg da ingen grunn til at vi ikke kan slå til!

Omorganiserer vi distriktsorganisasjonen etter disse retningslinjene, vil vi få partilag i boligdistriktene som kan konsentrere seg om borettslagsarbeid eller arbeid i leieboerforeninga, lokale aksjoner, arbeidet blant ungdommen, blant husmødre osv. På den andre sida får vi partilag som kan konsentrere seg om felles oppgaver på den faglige fronten. Jeg tror dette vil tjene arbeidet og jeg er for!

Roy

OM HOMOFILI

Dette spørsmålet kom opp en kveld vi satt og diskuterte, fordi en nevnte at han hadde snakket med folk som var homofile og medlemmer av AKP(m-l), om at kombinasjonen var vanskelig. Det hadde også nylig vært et program på TV om homofili, som hadde satt tankene i sving. Vi kom fram til at det er to former for homofili. Noen er homofile fra fødselen, fordi de ikke har normal sammensetning av hormoner. Andre blir homofile fordi de møter vanskelige situasjoner i livet, som forrykker innstillingen til seksuell kontakt og vennskap/kjærlighet i det hele tatt. Disse gruppene stilles likt i samfunnet nå, de blir sett ned på, og er nødt

til, hvis de ikke er spesielt sterke, å bekjempe sitt seksualliv, eller å ha et seksualliv som allment er regnet som skittent.

Historien viser at homofili er særlig utbredt blant klasser i oppløsning, og lite utbredt blant de undertrykte klasser. I samfunnet i dag stemmer forsåvidt dette, men homofili er også mye utbredt blant grupper som er i spesielt vanskelige situasjoner, som i militæret, sjømenn, sjømannskoner, o.l. Disse påstandene er imidlertid dårlig underbygd. Et stort spørsmål for oss var om homofili er naturlig eller om det må betraktes som

»unntaket som bekrefter regelen». Det siste gikk seirende ut, fordi det er naturnødvendig at de som lever sammen for det meste er av forskjellig kjønn. Dette har to grunner: For det første er det tvingende nødvendig at vi fører slekten videre, og for det andre er mann og kvinne utstyrt slik at et samliv mellom forskjellige kjønn har lettest for å bli vellykket, rent teknisk. Samtidig må vi ikke glemme at vi lever under kapitalismen, m.a.o. at hvis ikke hjemmet (kjernefamilien) tar seg av barna, vil det være store sjanser for at de går til grunne. Men selv om heterofili er naturlig, så eksisterer homofili i stor grad, og de homofile er en hardt undertrykt minoritet. Dette er situasjonen som splitter det arbeidende folket, altså tjener den monopolkapitalen. Vi må tjene folket, og bekjempe den reaksjonære ideologien som sier at homofile ikke er vanlige mennesker. Dette er egentlig like idiotisk som å si at folk med stor nese er en annen rase, at kjevhendte er dumme, eller at den ariske rasen er herrefolket. Og like farlig for folkets interesser.

Konklusjonen på dette må altså bli at avvik fra det normale, dvs. det som er gjennomsnittlig, må gis like rettigheter som det normale, og ikke føre til undertrykking og splitting av det arbeidende folket. Forslag til paroler:

LIK RETT FOR HOMOFIL TIL SAMLIV PÅ SIN MÅTE.

FRAM FOR MENNESKELIGE FORHOLD FOR MILITÆRE, SJØFOLK, PENDLERE osv.

Det at vi delte oss i to når det gjaldt å vurdere om homofili må betraktes som unntak eller ikke, gjorde at vi vurderte kampen for de homofiles rettigheter på forskjellig vis. Vi som mente at homofili er et unntak, hevdet at en må bekjempe sånne uverdige forhold som det er, f.eks. i militærleirene, som driver folk til homofili. Mens de som mente at det var like naturlig å være homofil som heterofil, mente det var galt å bekjempe noe fordi det fører til homofili, og at dette i seg selv ville være undertrykking av de homofile. De mente vi skulle bekjempe undertrykking, fordi det var undertrykking, og ikke fordi det førte til homofili. Men jeg tror motsigelsen var en skinnmotsigelse, og at vi forenes i parolene over.

Fordi vi vurderte forskjellig, hadde vi også forskjellig syn på hva som ville bli situasjonen under sosialismen, om homofili ville forsvinne, eller iallfall bli veldig begrensa, eller om det ville være like mange av hver type samliv etter hvert. Men dette kom vi fram til var uviten-skapelig diskusjon, det er ikke noen vits i å bruke tid på spekulasjoner, det er mye viktigere å kjempe for fulle demokratiske rettigheter nå, deriblant også retten til å leve et menneskelig liv med kjærlighet og seksualliv.

Vi mener dette problemet er nødvendig å ta opp i arbeidsprogrammet og/eller prinsippprogrammet, fordi de homofile utgjør en stor minoritet og en hardt undertrykt minoritet som vi må gå i spissen for i kampen for et levelig liv og demokratiske rettigheter.

Tatt fra diskusjons-
bladet Marcus, Østlandet.

HVEM SKAL VI OFFENTLIGGJØRE?

Stiftinga av partiet har betydd at vi er kommet over i en ny fase på mange områder. Mens vi i månedene før stiftinga jobbet mye internt (programdiskusjonene), har vi drevet mye med åpne partimøter, forberedelser til 1. mai og valget i den seinere tida. Disse sakene har stilt en del nye og høyere krav til vårt grep om sikkerheten: Hvem skal offentlig være medlem av partiet?

Hvis vi ikke har en bevisst linje på dette spørsmålet, men later som om forholdene er som før, resulterer det bare i at mange flere enn nødvendig blir offentliggjort, og kanskje akkurat dem som ikke burde bli det.

HVA FORUTSETTER SIKKERHETSPOLITIKKEN?

Vår sikkerhetspolitikk springer ut av at vi har skjönt hvilke krefter vi kjemper mot — at monopolkapitalens grep om statsapparatet betyr at vi må være forberedt på at de helt åpent setter inn politiet og det militære voldsapparatet (NATO) mot folket som vil ta makta.

Men skal det være noen vits i å drive med sikkerhetspolitikk i dag, må vi forutsette en ting: Vi må jobbe så bra med å spre politikken vår at vi greier å mobilisere massene til å ta makta med våpen i hånd.

Med andre ord: Hvis vi ikke står fram med politikken vår og jobber effektivt blant massene — blir det ingen revolusjon! Og hva skal vi med sikkerhetspolitikk hvis borgerskapet ikke trenger å føle seg særlig truet av oss?

Grunnen til at folk må stå fram offentlig som kommunister er altså ikke først og fremst at det er nødvendig av juridiske grunner, men at det er en forutsetning for å spre politikken vår.

HVEM?

Hvem bør stå fram offentlig?

Her spiller sjølsagt mange saker inn, så dette må diskuteres skikkelig for noen kjøres ut. Men en del punkter er alltid viktige: Kameratene må være relativt framskredne, ha et bra massegrunnlag og velges ut fra et nokså langsiktig perspektiv. Et storlag kan ikke skifte ansikt utad hver gang en ny formann blir valgt.

På den andre sida trenger vi også framskredne folk som ikke er offentlig kjent. Vi må bygge opp en kjerne av slike kamerater.

Hva vil det så si å ikke være offentlig kjent?

Det viktigste her er å skille mellom det å være kjent for å være kommunist p.g.a. KK-salg osv. og det å være erklært som offentlig representant for partiet, og derfor være partiets kvinne eller mann i forhandlinger, åpne møter eller andre arrangementer.

MASSELINJA

Uansett må vi huske at masselinja er viktigst i dag, og at kamerater som ikke har navnet sitt på offentlige papirer osv. sjølsagt også skal drive massearbeid. Det kan ikke »settes bort» til noen få! Når alt kommer til alt er det bare ved å svømme som fisken blant massene at kommunister kan drive skikkelig sikkerhetspolitikk!

Johnny i Organisasjonsutvalget

FORSØK PÅ ANALYSE AV KVINNESAKSBEVEGELSEN

Marxist-leninistenes politikk på kvinnespørsmålet blir angrepet av de fleste andre grupperingene på venstresida som kaller seg sosialister. Det gjør en grundigere begrunnelse av politikken vår nødvendig.

Hittil har vi begrunnet våre linjer i Kvinnefronten så å si utelukkende utifra nivået på kvinnebevegelsen i Norge i dag, og i liten grad utifra den strategiske målsetningen vår, en sosialistisk revolusjon i Norge.

Selv om det også er viktig og nødvendig at vi fortsetter og utdyper analysene av den organiserte og uorganiserte kvinnebevegelsen og av kvinnene i Norge i dag allment, er det klart at dette alene ikke er tilstrekkelig. Vår politikk kan ikke bare inneholde en analyse av de taktiske spørsmålene. Vi må ta hensyn til og integrere strategien. Taktikken må underordnes og begrunnes utifra det strategiske målet vårt, som er massebevegelse av kvinner i Norge på et revolusjonært grunnlag, samt en sikring av at klassemessig vaklende lag av kvinnene ikke motarbeider revolusjonen, men stiller seg enten velvillige eller nøytral til den.

En slik tilnærming krever en grundig klasseanalyse av kvinnene i Norge, den er imidlertid bare i sin aller spedeste begynnelse i dag. Jeg vil her trekke fram ett aspekt ved klasseanalysen, nemlig en analyse av kvinnesaksbevegelsen, den gamle og den nye.

Clara Zetkin sa i begynnelsen av dette hundreåret: »Den borgerliga kvinno-rørelsen står med båda fötter på det borgerliga samhällets grund och försvarer det mot det framträngande proletariatet.» (Kvinnan och Revolutionen, Bo Caverfors 1972, side 173)

Hva med vår politikk i forhold til en slik analyse? Vi har nettopp feiret 8. mars der vi gjennom Kvinnefronten har gått i

spissen for allianser med både den gammelfeministiske og ny-feministiske kvinnesaksbevegelsen. Hva slags karakter har disse alliansene for oss? Er det allianser av kortsiktig, taktisk art, eller er de strategiske? Er vår målsetning med disse alliansene samarbeide på enkelte konkrete reformsaker, mens de mer langsiktige perspektivene er at vi vil komme til å stå imot disse kvinnene i klassekampen? Eller vil kvinnesakskvinnene bli en del av den klassebevegelsen vi vil reise blant folkets kvinner?

Dette spørsmålet har stor betydning også for hva slags kvinnefront vi går inn for å organisere i dag. En sterk kvinneorganisering på et borgerlig klassegrunnlag krever en organisering av arbeiderkvinnene som mobiliserer også til klassekamp innenfor kvinnesaksrekken, ikke bare til »kamp mot all kvinneundertrykking».

KVINNESAKSBEVEGELSE OG KLASSEKAMP

Litt så om det klassemessige utgangspunktet for den gamle kvinnesaksbevegelsen. Kvinnesakskvinnene i slutten av forrige og begynnelsen av dette hundreåret ble stort sett rekruttert fra intelligensian, fra det lavere borgerskapet og fra småborgerskapet. Kvinnesaksbevegelsen må skilles fra den bevegelsen som var blant overklassekvinnene, der spørsmålene om formuesforhold og særrett var det mest sentrale. Men likevel er det klart at kjernen i den gamle feministbevegelsen stort sett var kvinner fra de privilegerte lag av folket. De tilhørte et mellomskikt som ennå var nokså stort, og som ikke viste noen utpregede tendenser til å forsvinne.

Mulighetene for en individuell frigjøring var til stede for disse kvinnene, og de hadde en god del privilegier å forsvare. Dette ga kvinnesaksbevegelsen sine ganske spesielle særdrag:

- den kampen de førte var en kamp mot mannens privilegier, en kamp for like vilkår i konkurransen.

- bevegelsen var preget av manglende kollektiv organisering, de store og modige personligheter dominerte.

- bevegelsen fikk etter hvert et stadig større preg av forsvar mot den voksende arbeiderbevegelsen.

Når det gjelder det klassemessige utgangspunktet for kvinnesaksbevegelsen i dag, har vi foreløpig gjort altfor få undersøkelser, og dette er ett av de områdene vi ganske visst må ta for oss. Men noe kan vi allerede si.

Kvinnesaksbevegelsen i dag består først og fremst av to organisasjoner. For det første restene av den gamle kampbevegelsen i Norge, Norsk Kvinnesaksforening. For det andre ny-feministbevegelsen som har tatt opp i seg mange av de gammelfeministiske tradisjonene, og som står for den borgerlige strategien innafor den nye kvinnebevegelsen. Om begge disse organisasjonene kan vi si at de fremdeles har stor oppslutning fra intelligensiaen, fra studenter, uavhengige intellektuelle og kvinner fra andre akademiske yrker. Dessuten er det en del spredte inntrykk jeg sjøl har som tyder på at de har en viss oppslutning fra husmødre fra høyere sosiale skikt, en del høyrekvinner, innbitte EEC-tilhengere osv. Men dette er altfor vagt til å bygge en endelig vurdering på.

Noen alminnelige trekk ved utviklingen av det norske samfunnet kan imidlertid hjelpe en del:

Det store skiktet som »de kondisjonerte» før utgjorde, er i ferd med å miste mange av privilegiene sine. Situasjonen til de intellektuelle, til de småborgerlige og småkapitalistiske lagene er

preget av proletarisering. Monopolborgerskapet er tallmessig lite, men i motsetning til tidligere står det i dag i et mer og mer tydelig motsetningsforhold til store deler av disse gruppene.

For kvinnene fra disse mellomaga betyr dette:

- *det er ikke lenger mannens privilegier som er den største truselen mot kvinnenes likestilling og frigjøring.* Et eks. For en kvinnelig akademiker er Statens politikk overfor universitetet og den fri forskningen overhodet en større trusel enn at mannlige kollegaer blir foretrukket ved ansettelser.

- Disse kvinnene får flere og flere interesser felles med kvinnene fra den egentlige arbeiderklassen. Et eksempel: Kvinner fra de fleste lag trenger barnehager for å komme ut i arbeid, de er avhengige av offentlig utbygging av fødehem for å føde barna sine under betryggende forhold osv.

KONKLUSJON

Jeg vil trekke en foreløpig konklusjon av det som jeg her har vært inne på.

Kvinnesaksforeningene er ikke mer objektive overklassebevegelser. Men de er fremdeles sterkt preget av de gamle overklasseideene både i organisasjonsformen, i kravene som prioriteres, og i redslen for *klasse*-kamp (moms på matvarer er ikke kvinnesak osv.)

Nyfeministbevegelsen er ikke sprunget ut fra en bevegelse blant overklassekvinner. Men både internasjonalt og i vårt land står den for en borgerlig strategi i kvinnekampen. Tendensen er imidlertid at nyfeministene beveger seg mot en riktig linje i kvinnekampen:

- Mannen som hovedfiende er ikke lenger en åpen parole, men politikken kommer fremdeles fram i kravene de legger størst vekt på (familien, seksuell undertrykking, kjønnsroller osv.)

— Individuell frigjøring står fremdeles sterkt blant nyfeministene (den store vekten på bevisstgjøring osv.) Men det er likevel tendenser blant mange av kvinnene i bevegelsen til å ønske en mer kollektiv organisering med ledelse.

Jeg mener at vår allianse med kvinnesakskvinnene er av strategisk art. Disse kvinnene vil i hovedsak måtte bli våre allierte også i kampen for revolusjonen. For ml'erne er det viktig å se at fronten vi kjemper i — den samlede kvinnebevegelsen er mer enn Kvinnefronten. Vår oppgave

må være å gjøre Kvinnefronten til den politiske drivkraften i bevegelsen, men også utvikle en særegen politikk overfor og innafor hver enkelt av de andre kvinneorganisasjonene. Overfor en del kan det være riktig å arbeide for oppløsning, fordi de representerer et organisatorisk uttrykk for en borgerlig strategi, overfor andre kan det være riktig at vi går i spissen for at de ikke skal oppløses, på grunn av den store masseopplutningen av kvinner fra proletære lag.

SYNSPUNKTER PÅ ARBEIDET I FOLKEBEVEGELSEN UT FRA ERFARINGER I ET LOKALLAG

Organisatorisk er bevegelsen i ferd med å samle seg igjen. Det begynner å bli liv i en del lokallag, og FBs råd har vedtatt å sette i gang studiesirkler om handelsavtalen. FBs økonomikampanje har starta, foreløpig er ca. 250 000 samla inn, og EEC-nytt har kommet i 2 ex. (er lovet i minst 5 nummer før stortingsvalget.) Om kort tid kommer EEC-nytt i stort opplag til masseutdeling.

Dette er først og fremst utslag av FB-medlemmenes krav til ledelsen om å komme i gang igjen. I mange lokallag har folk lenge arbeidet for en ny giv, og betydninga av stortingsvalget til høsten for EEC-saka, får mange til å se FB som bra og nødvendig. Den andre og viktigste grunnen til at folk nå ønsker mer aktivitet er tilhengernes kjøp og intense svartmaling av handelsavtalen, og den generelle EEC-propagandaen. Folk har innsett mange partiledere og -sjåvinister i FB sentralt gikk imot: Vi trenger en brei masseorganisasjon mot EEC som forener alle som er mot og som fremmer enhet

over partiskillelinjene — også etter 25/9–72. Gustavsen i SF har f.eks. tydeligvis innsett at folk ikke blir SF'ere bare ved at en legger ned FB. Vi kan si at ønsket om å passivisere FB har lidd et foreløpig nederlag.

På den andre sida synes det å være svært begrensa hvor mye aktivitet som ledelsen i FB vil sette i gang. Det snakkes om at en skal stille spørsmål til folk på valglistene og prøve å få valgt flest mulig EEC-motstandere. Vider vil en gjennom EEC-nytt drive en del generell propaganda. Men både dette at partipolitikerne i tida framover i hovedsak vil være opptatt av å *mele sin egen kake, og de begrensningene som økonomien i FB gir, setter grenser for den aktiviteten som vil komme i gang. Dermed er det overlatt til kommunistene og andre på grunnplanet i FB som ønsker en varig front og som prioriterer det utenomparlamentariske arbeidet over det parlamentariske også i et valgår, å drive fram en aktiv anti-EEC-opinion igjen.*

VÅR VIKTIGSTE OPPGAVE I FB NÅ

må etter min mening være å argumentere for nødvendigheten av å drive aktivt opinionsarbeid blant folk og sjøl gå i spissen for dette. Vi må være med å hindre at FB bare konsentrerer seg om stortingsvalget. En representant for FB sentralt i Oslo har overfor mitt lokallag gitt uttrykk for at FB skal legges ned etter stortingsvalget – da er dens misjon oppfylt. Dersom dette er ledelsens syn, er det desto viktigere at vi nå ikke gir oss – til høsten kan det være for seint.

OPPGAVENE I FB: STUDIER PÅ HANDELSAVTALEN OG SPREDNING AV EEC-NYTT

I enkelte lokallag i Oslo er studier på handelsavtalen i gang. De første sirklene er avslutta, og ifølge forfatteren er kritikken på en del punkter stor. Det gjelder spørsmålet om utviklingsklausulen og det gjelder spørsmålet om tollunion er det laveste nivået i den økonomiske integrasjonen som starter utviklingen mot full økonomisk og politisk union. Egne erfaringer fra studiesirkler viser også at det er stor uenighet på disse punktene.

Men viktigst med studiene er at en får ganske god peiling på hva en handelsavtale vil innebære og at en klart ser fordelene ved å ha handelsavtale framfor medlemskap. Dette gjør en i stand til å gå ut å argumentere med folk, og å styrke opinionen mot medlemskap. Forfatterens dels »sosialøkonomiske» problemstillinger om økonomisk vekst og fordeler og ulemper ved økonomisk konsentrasjon og stordrift osv., gir bra mulighet for

kommunistene til å få diskutert også mer allmenne økonomiske og politiske saker. En tvinges til å skjerpe seg på slike spørsmål.

Egne erfaringer er at passive FB-medlemmer er svært ivrige på å få EEC-nytt og diskutere. Andre motstandere sulter etter skikkelig argumentasjon for å stå imot presset fra tilhengerne. Det er også mulig å få folk med på studier gjennom EEC-nytt-diskusjoner.

UTVIKLINGSKLAUSULEN OG VÅR LINJE I FB

Ut fra et formal-juridisk synspunkt er en utviklingsklausul ufarlig. For det første kan Stortinget også uten denne gjennomføre harmoniseringstiltak til EEC med 50 % flertall: Norge inngikk nylig utstrakt valutasamarbeid med EEC uten noen utviklingsklausul. For det andre: jurister (eks. Torstein Eckhoff) hevder at alle harmoniseringstiltak må gå om Stortinget også ved utviklingsklausul.

Men monopolkapitalens representanter har presentert sine ønsker om en utviklingsklausul og hva den skal brukes til (se KK og EEC-motst.). En slik klausul kan brukes som en begrunnelse for intensiv harmonisering både fra storting og regjering: »vi har jo gjort et klart vedtak om at harmonisering kan settes i verk» – kan de si. Derfor er det å godta en utviklingsklausul en skanse tapt for motstanderne. Men heller ikke mer. Vi kan etter min mening ikke bli medlemmer »omtrent automatisk» gjennom en utviklingsklausul.

Jeg mener det har vært overslag fra vår side ved nesten å framstille utviklingsklausulen som jevn god med medlemskap. Det er opinionen og folkets kampberedskap som vil bestemme hvor langt staten og monopolkapitalen tør gå i samarbeid om kapitalbevegelse, valuta osv., også om frihandelsavtalen vil inneholde en utviklingsklausul.

Derfor går det viktigste skillet i dag fremdeles mellom de som er mot og de som er for fullt medlemskap. Standpunktet til utviklingsklausul er av underordna betydning. Dette må være utgangspunktet når vi vurderer FB-ledelsens standpunkt til fordel for en slik bestemmelse i avtalen.

Jeg tror, tatt i betraktning den relativt lave innflytelsen vi har i FB nå, at det er små muligheter til å få ledelsen til å skifte standpunkt. Men vår linje må likevel være å argumentere for det vi mener innad og kritisere framgangsmåten til ledelsen når de suverent bestemmer at slik skal linja være uten å spørre medlemmene.

Utad mener jeg vi ut fra det foregående lokalt bør konsentrere oss om det som er hovedsaka. Hindre at opinionen fortsatt svinger i retning av medlemskap, ved å vise at folk hadde fått det tusen ganger verre med medlemskap enn med handelsavtale (Danmark). Det vil være venstre å kjøre splittelseslinja i FB ved å forlange medlemmenes og lokallagenes rett til utad å gå mot utviklingsklausul. Det vil også ut fra FBs organisasjon og praksis lett kunne isolere oss.

KAMPEN FOR DEMOKRATI I FB

Perspektivet på nedlegging av FB etter valget til høsten stiller oppgaven å fremme demokratiet sentralt. I dag er FB organisert etter sentralistiske prinsipper, der toppen avgjør omtrent alt, og der lokallag og medlemmer ses på som redskaper til f.eks. å få ut EEC-nytt. Dette er etter min erfaring mer eller mindre åpent vedtatt fra framtreddende FB-ledere. F.eks. kan ifølge en av dem et medlemsmøte ikke bestemme seg for å starte en lokalavis, fordi ledelsen har det avgjørende ord i alle saker. Dessuten kjenner vi flere eksempler på eksklusjon av enkeltpersoner og lag av FB.

Vårt inntrykk er at argumentasjonen om at det er nødvendig med sentralisme

og ikke demokrati i FB ofte slår gjennom overfor medlemmene. Det blir hevdet at dette er den eneste måten å opprettholde enheten, og at vi aldri hadde vunnet folkeavstemninga dersom ikke sentralismen var blitt strengt overholdt. Det er ikke rart at mange umiddelbart er enig i dette, på bakgrunn av vanlig praksis andre steder.

Derfor er det en lang prosess å oppdra folk til demokrati i FB, og få dem til å skjønne at det er gjennom åpen diskusjon at enheten virkelig kan sikres, og at den eneste farbare veien for en levende organisasjon er at ledelsen velges og medlemmene selv avgjør viktige saker. Ideen om at det bare er Haugestad og Borgen som har peiling, er ikke lett å knekke, særlig fordi de tross alt sto i spissen for FB fram til seieren i fjor.

Fra mitt lokallag er erfaringen at en riktig taktikk og stor vekt på denne delen av arbeidet i FB er særlig viktig. Undervurdering, av sentralismens styrke og overvurdering av medlemmenes politiske nivå i spørsmål som dette, tjente i en tid til å isolere ml'ere i dette lokallaget og hindre at våre politiske standpunkter ble tatt alvorlig.

OPPSUMMERING

Arbeidet i FB kan deles i 3 punkter:

1. Få i gang studier på handelsavtalen og være drivkraft i å få bra diskusjoner. Der ikke styret i lok.laget fungerer, bestill materiell fra FB sentralt.
2. Fremme grunnplansarbeidet ved å gjøre spredning av EEC-nytt til en politisk oppgave med oppsummeringer og kritikk av avisa. Skrive innlegg til den.
3. Kampen for demokrati og for en riktig politikk bør være en viktig del av 1) og 2). Men først og fremst må vi vise at vi ikke bare kritiserer og er pratmakere, men at vi faktisk går i spissen i det daglige slitet.

VARIG FRONT – EN FLOSKEL?

Jeg har inntrykk av at FB i Oslo er lavt prioritert. Ut fra det foregående skulle det være unødvendig å gå mer inn på viktigheten av å jobbe der. Men hva er grunnen til at vi ikke gjør (tilsynelatende) noen sterk innsats i FB?

Svaret vil jeg antyde i noen punkter som jeg gjerne vil ha folks reaksjon på:

1. Det er vanskelig å jobbe i FB. Vi treffer folk som ikke står oss nær, som er glad i organisasjonen sin og som er svært sårbare overfor sektarisme fra vår side. Ledelsen har anti-kommunistiske trekk, gjør alt for å hindre at vi får innflytelse. Dersom dette er hovedgrunnen – hvor langt er korrigeringen av venstrefeil kommet i EEC-arbeidet?

2. »FB driver seg sjøl, eller drives av andre», mens det er vi og ingen andre som må holde liv i AKMED. Til tross for at vi ønsker å prioritere FB til dels over AKMED, ser ikke det ut til å forgå i praksis. Mitt inntrykk er at AKME prioriteres altfor høyt i forhold til FB. Stemmer det? – Eller er det EEC-arbeidet som stort sett prioriteres for lavt?

Dersom det er slik at vi må prioritere uforholdsmessig masse folk på AKMED og derfor ikke får kapasitet til FB, lurer jeg på om ikke vi bør vurdere å legge ned AKMED og satse alle kreftene i FB. Hva mener kameratene i AKMED?

OPPFORDRING TIL SK

Jeg har inntrykk av at det er mye uavklart her. Jeg tror det trengs en grundig diskusjon og oppfordrer til at det blir lagt fram materiale om hvordan vi egentlig jobber nå med EEC-spørsmålet, og at vi utvikler en skikkelig linje for arbeidet der situasjonen i FB og AKMED vurderes ut fra helheten i EEC-kampen.

Fredrik, Oslo

SOMMERLEIRENE – FOR MYE POLITIKK?

Foran MLGs sommerleir på Tuddal ble det tydelig understreket at det var avsatt rimelig tid til fritid. Jeg er ikke enig i at praksis sto i samsvar med denne målsetting. To formiddager ble brukt til utflukt, men den ene måtte brukes til å »ta igjen» utsatt politisk arbeid.

Sommerleirene i SUF for 4–6 år siden hadde en svært viktig funksjon. Her ble nye synspunkter kjørt fram og diskutert, og sommerleirens diskusjoner fungerte som en slags forberedende landsmøter. En slik funksjon mener jeg at AKP(m-l)s sommerleirer ikke kan og ikke bør ha. AKP(m-l) har sine interne organer.

Sommerleirene bør brukes til å få diskutert to–tre emner med breie lag av det etablerte proletariatet. Derfor vil jeg foreslå at det for 3 hele dager ikke legges opp noe obligatorisk program. Dette betyr bedre tid til lesing (de færreste har så godt litteraturlitbud som på leiren), til uformelle politiske diskusjoner, til vegg-avisdebatt og idrett. Disse tingene fikk ikke jeg tid til på leiren. Gjennomføres dette oppnår en mindre *på leiren* enn før, men til gjengjeld mener jeg en vil ha lagt forholdene til rette for å oppnå mer i tida fram til neste sommer.

Arbeidsfolk i Norge er ikke vant til å delta i 7 dagers intense politiske diskusjoner, 7 dagers forpliktende kollektivt liv. Derfor må det være rom for individuelle tiltak. En kan ikke uten videre anta at arbeiderklassen kommer strømmende til sommerleirene. Men både medlemmer, sympatisører og andre kan ha familiemedlemmer som ikke vil ha en slik ferie om det ikke stilles mindre krav til leirdeltakerne. Jeg foreslår at sommerleiroppleggene sendes ut til diskusjon i en del utvalgte lag, eventuelt alle.

OWE.

NATUR- OG MILJØVERNFRONT

Er arbeidsplassen din full av skitt og giftige gasser? Lar du være å sende ungene ut for å leke av redsel for at de skal bli lemlestet i trafikken?

Ligger gardsbruk brakk i bygda di?

Skal vi finne oss i at hele naturgrunnlaget langsomt og planmessig blir utplyndret eller vanskjøttet?

BYGG UT MILJØVERNFRONTEN

Kampen mot monopolkapitalen foregår på mange frontavsnitt samtidig. Noen ganger får kampen en offensiv karakter, andre ganger er den defensiv. Lønnskampen er en viktig del av kampen, forsvar av hele livsmiljøet en annen viktig strategisk oppgave i kampen for et sjølberga land. Imperialistene er avhengig av på kortest mulig tid å trekke all malmen og olja ut av landet. Bedriftseierene kvitter seg med avfallsstoffene på den billigste måten, og utnytter arbeidskrafta vår til kroppen er utslitt.

Mil'ere som arbeider i (snm) Oslo (betyr, samarbeidsgruppene for natur og miljøvern, Oslo) mener det er viktig at mil'ere ellers i landet engasjerer seg i miljøvernarbeidet. Ta kontakt med eksisterende aksjonsgrupper, eller opprett nye grupper der det er nødvendig. Ta del i arbeidet med å bygge en natur- og miljøvernfront i Norge.

Et allmannamøte i (snm) Oslo har oppsummert nødvendigheten av og prioritert arbeidet med å bygge en landsomfattende miljøvernfront.

Miljøverngrupper oppstår ofte spontant som protest mot ny motorvei eller mer røykutslipp fra en fabrikk. Mange mener at det som trengs er mer opplysning om konsekvensene av miljøødeleggelser, andre tror at det må gå an å snakke staten og kapitalen til fornuft, atter andre har erfart at dette ikke er nok – kamp må til. Men kreftene som står bak miljøødeleg-

gelsene er sterke og velorganiserte. Hittil har det vært altfor enkelt å knekke lokale aksjoner, konstruere motsigelser, og spille grupper av folket ut mot hverandre. En viktig forutsetning for at den kampen vi fører skal vinne fram, er at vi skaper en bred bevegelse på grunnplanet – gjennom enhet og god organisering.

FRONTENS OPPGAVER

En natur og miljøvernfront må ha som oppgave å reise folk til kamp for å forsvare natur og miljø samt arbeide fram forståelsen for en effektiv og gjensidig støtte under lokale direkte aksjoner.

Frontenes oppgave må være å komme fram til en helhetsanalyse for natur- og miljøvernarbeid. Den må lokalisere hovedfienden, slik at kampen kan rettes mot det som til enhver tid utgjør den alvorligste trusel mot natur og miljø, og bli i stand til å underlegge de kortsiktige oppgavene de langsiktige mål. Ut fra dette må frontens oppgaver være å:

- koordinere arbeidet i de ulike miljøverngruppene
- oppsummere erfaringer
- støtte grupper der arbeidet ligger nede
- hjelpe fram grupper på nye steder
- drive skolering og opplysningsarbeid om natur- og miljøvern.

På dette grunnlaget er (snm) Oslo i ferd med å ta kontakt med andre miljøverngrupper over hele landet. Disse må være en grunnpillars i fronten. De sitter inne

med mye erfaring, og må være med å utvikle linjene for arbeidet. På steder det ikke er aktivitet, bør det dannes nye grupper, som både må ta del i diskusjonen om fronten, og drive lokalt arbeid.

ARBEIDET FRAMOVER

I løpet av våren er det meningen å arrangere et landsseminar med deltakere fra de ulike organisasjonene for å diskutere front/frontbygging og velge et interimsstyre.

Etter seminaret sendes det ut en invitasjon/kunngjøring om frontbygging, med opplegg til oppgaver og behov for fronten, program, organisasjon og oppfordring til å danne grupper.

Invitasjonen må spres så bredt som mulig. (snm) Oslo tenker seg en liten avis, som om mulig, spres gjennom de politiske ungdomsorganisasjonene, som vedlegg til aviser, tidsskrifter etc. i tillegg til gjennom eksisterende natur- og miljøverngrupper.

Når diskusjonene om de mest vesentlige problemene begynner å bli avklart i gruppene, holdes et konstituerende landsmøte for fronten, om mulig i løpet av 1973.

To viktige forutsetninger for å sette en sjølbergingspolitikk ut i livet, er at vi beholder helsa vår og tar vare på naturgrunnlaget.

Slutt opp om arbeidet med å bygge en effektiv og kampdyktig natur- og miljøvernfront!

T

AKP(m-l) DANNET, HVA NÅ?

Vi har nettopp dannet partiet, men vi kan likevel si litt om den nye situasjonen vi har kommet i. TF har henvendt seg til en stortagsformann for å få hans synspunkter på en del saker omkring partidannelsen.

Var det riktig å danne partiet nå?

Ja det var absolutt riktig av MLGs landsmøte å konstituere seg som AKP(m-l)s første landsmøte. Dette var nødvendig utifra situasjonen i klassekampen. Det ville vært halehengspolitikk å vente.

Representerer partidannelsen et kvalitativt sprang?

Det er forberedt til å være et kvalitativt sprang. Partidiskusjonene har ført til enhet bak program og vedtekter. Dette har høynet det politiske nivå og trukket med nye folk.

Hvilken ny situasjon er vi kommet i?

Vi har tatt på oss mye større forpliktelser overfor klassen og folket.

Det faktum at vi stiller som parti, med program og målsetting, stiller større krav til oss når det gjelder å føre ut politikken. Folk vil også bedre kunne kontrollere arbeidet vårt. Klassefiendens angrep mot oss vil sikkert øke. Dette vil først og fremst manifestere seg i fagbevegelsen. Høyre-sosialdemokratene vil skjerpe seg. NKPs erfaringer med Håkon Lie og McCartyismen etter krigen gir oss ingen illusjoner. Det vil bli angrep mot alle progressive i klassen, og LO-ledelsen begynner å se oss som hovedfiende.

Forsøk på å utelukke oss fra arbeidsplassene (samspill mellom monopolkapitalen og LO-ledelsen) kan bli forsøkt i langt større grad. Hvorvidt dette lykkes avhenger av vår evne til å skille klart mellom venn og fiende. Det gjelder å få ledelsen i kamper som folk ser på som riktige og rettferdige.

Hva betyr partidannelsen for arbeidet med enhet på venstresida?

Det som allerede er skjedd når det gjelder 1. mai avviser fullstendig påstanden om at vår partidannelse splitter venstresida. I 1. mai-arbeidet er det vi som har vært ledende for å oppnå enhet. Vår evne til å mobilisere har styrket enheten. Når kommunister forhandler ut fra styrke, er det mulighet for enhet. Partiets enhetspolitikk har skapt et kvalitativt sprang framover i kampen mot høyresosialdemokratiet.

Til slutt litt om partiet og valgfront.

Når SF-formannen og andre deler av SF-ledelsen prøver å isolere oss, må vi være konsekvente i kampen mot å vende enheten mot en del av venstresida. Der vi blir isolert må vi føre kampen ved å stå sjølstendig. 1. mai-samarbeidet vil vise hvem som splitter og hvem som forsøker å enes.

Vår evne til å mobilisere er noe de ikke bør glemme i sin anti-kommunisme. Både lokale og generelle erfaringer tilsier at vi vil kunne styrke valgkampen i vesentlig grad. Dette vil kunne trekke mange over til et valgfront-samarbeid.

JORDBRUKET SOM BASIS FOR NORSK SJØLBERGINGSPOLITIKK

Vårt lands suverenitet kan bare trygges ved at vårt næringsliv og vår økonomi bygges opp og utvikles på grunnlag av prinsippet om å stole på egne krefter.

Å gjøre seg maksimalt uavhengig på økonomien og sjølforsyningens område, er en forutsetning for gjennomføringen av et sosialistisk Norge.

I våre anstrengelser for å gjøre landet sjølberget på økonomiens område, er jordbruket den basis som vi først av alt må konsentrere oss om.

Det er jordbruket som produserer de matvarer som er helt nødvendige for vår eksistens. I sjølbergingspolitikken inngår produksjonen av matvarer som den sjølsagte primæroppgave. All annen sjølbergingspolitikk går ut fra denne kjensgjerning og har en videre målsetting innenfor andre produksjonsgreiner – videreforedling – industriproduksjon.

For det nye partiet er det av grunnleggende betydning å utvikle en nasjonal jordbrukspolitikk som bygger på 2 hovedforutsetninger:

- A. Å gjøre landet maksimalt uavhengig av import av matvarer – sikre sjølforsyning på alle de områder av matproduksjonen hvor dette er mulig. Sikre tilførselen av råstoffer fra egen produksjon for videreforedling og omsetning.
- B. Sikre jordbrukets lønnsomhet og gjøre yrket økonomisk sikkert og tiltrek-kende for de unge generasjoner.

HVOR GOD ER SJØLBERGINGA I DAG?

Når vi ser på sjølforsyningsgraden for norsk jordbruk i dag ser vi at norsk jordbruk sørger for tilstrekkelig produksjon til innenlandsk forbruk av kjøtt, fisk, egg, melk, smør, ost, poteter og stort sett også for grønnsaker.

Sjølforsyningsgraden for korn er derimot meget liten, i 1968/69 bare 7%. Frukt og bær av egen, norsk produksjon, utgjør snaut 30% sjølforsyningsgrad.

Kornproduksjonen er oftest brukt som

norm for sjølforsyningsgraden. Overskudd av korn kan brukes til for så vel i melkeproduksjon som i kjøtt- og fleskeproduksjon.

Det er fullt mulig å øke kornproduksjonen og følgelig sjølforsyningsgraden av korn i Norge uten at dette i altfor stor grad går ut over den øvrige produksjon hvor landet er stort sett sjølforsynt.

Men vi skal merke oss at bak den sjølforsyningsgrad av t.d. kjøtt, flesk og melkeprodukter som her er oppført, inngår importert kraftfor i store mengder. Det gjør sjølforsyningsgraden for disse viktige matvarer betydelig mer problematisk. I en situasjon med valuta-knapphet, med strenge restriksjoner på importen, av ulike årsaker, synker følgelig sjølforsyningsgraden for de produkter som er avhengig i stor utstrekning av importert kraftfor.

Det betyr igjen at norsk jordbruk i sjølbergingsperspektiv må legge større vekt på planteproduksjon til for, og større vekt på kornproduksjon. Det forutsetter en betydelig omlegging av produksjonen – geografisk ved at de mer produksjonsmulige distrikter for korn i vårt land legger om driften. Det fører igjen til at de distrikter som naturlig av geografiske og klimatiske forhold er best egnet for husdyrdrift, konsentreres om dette.

HAR VI AREALER NOK?

Jordbruksarealet i Norge er svært lite, sett i forhold til andre stater i Nord-Europa. Det dyrkede areal er mindre enn 10 millioner dekar og utgjør i prosent bare vel 3 % av det dyrkede areal som EFTA-landene har. I forhold til de tidligere 6 EEC-land har Norge bare 1,8 % av disses dyrkede areal.

Pr. innbygger er dyrket jord i Norge det minste i hele Europa. De topografiske og klimatiske forhold for norsk jordbruk er vel av det vanskeligste i Europa. Dyrking av kornslag som hvete er sterkt begrenset.

Men til tross for disse spesielt vanskelige forhold i Norge, representerer norsk jordbruk, driftsmessig, noe av det mest framskredne i Europa. Produksjonsteknisk er Norge langt framskredet. Jordbruket drives over store deler av landet meget intensivt. Sterk bruk av kunstgjødsel og lang veksttid, gjør det mulig å ta inn store avlinger av planter til mat og for.

Jordbrukssamvirket er meget godt utbygget. Foredling og omsetning av jordbrukets produkter er godt organisert og ledet.

Yrkesbefolkningen i jordbruket har sunket svært meget i årene siden den 2. verdenskrig. Mens 26% av yrkesbefolkningen var knyttet til jordbruket i 1930, var tallet sunket til om lag 15% i 1968.

Fra 1949 til 1959 ble det lagt ned om lag 1500 mindre gardsbruk hvert år. I 10-året 1959/69 var den årlige nedlegging av gardsbruk om lag 4000 pr. år.

Disse tall forteller om enorme strukturelle og befolkningsmessige endringer på landsbygda. Det er først og fremst utkantene – de mest fjerntliggende og små bruk som nedlegges. På mange måter er dette en naturlig utvikling i vår tid. Kravet om større kontantinntekter, større andel av kulturgodene – skolemulighetene m.v. fører til at landsbygdas befolkning søker inn mot tettstedene og til industrien.

Men det er allikevel jordbruket som danner basis – fortsatt – for busettingen i landdistriktene. Sjøl om antallet bruk har gått sterkt tilbake – sjøl om antallet sysselsatte i jordbruket synker sterkt, viser det seg at selve jordbruksproduksjonen heller stiger.

I 1970 er det med bare det halve antall kyr i forhold til 1960, produsert atskillig mer melk, smør og ost enn noen gang før. Vi står her overfor litt av et produksjons-eventyr i norsk jordbruk. Så sterkt, at dette forhold har vakt internasjonal

oppsikt.

Det forteller at norsk jordbruk hører til det ypperste i verden på sitt område – husdyrproduksjon – melkeproduksjon. Det er utført et planmessig avlsarbeid som helt har revolusjonert melkeproduksjonen hva ytelse angår.

Dersom Norge var blitt medlem av EEC – var det beregnet at jordbruket ville tape omlag 50 % av sine driftsinntekter. Dette ville blitt katastrofen som hadde betydd avfolking også av de mer sentrale og gode jordbruksbygder. Denne skjebne er foreløpig blitt avverget.

MODERNÆRING

Den grunnleggende forutsetning for å bevare og sikre norsk jordbruksproduksjon, er at jordbruket på lang sikt blir garantert absolutt lønnsomhet. En bestemt pris- og støttestatistikk for jordbruket er derfor av vital betydning. Jordbruket må garanteres vilkår som gjør det mulig å sikre sysselsettingen i jordbruket, stanse den videre nedbygging av antallet gardsbruk, knytte ungdommen til jordbruket gjennom et tilbud om en framtidsrettet politikk som gjør jordbruket til den sentrale produksjonsfaktor i vårt land – det skal igjen bli modernæringen.

Også i vårt land øker befolkningen sterkt. Produksjonen av mat blir etter hvert et nøkkelpå problem for alle framskredne stater. Den stat som ikke er sjølforsynt med jordbruksvarer, står utsatt til og svekker vedkommende lands internasjonale posisjon. Så vel Sovjetunionen som Folkerepublikken Kina har f.t. underskudd av slike viktige produkter som korn og ris. Dette forhold svekker disse stater i internasjonal sammenheng.

Å SNU UTVIKLINGEN I NORSK JORDBRUK

For å nå de mål som er satt foran under A og B er det nødvendig at statsmaktene snarest gjennomfører følgende tiltak:

1. Å utarbeide et program for en nasjonal jordbrukspolitikk som bygger på prinsippet om å stole på egne krefter, gjøre landet maksimalt sjølberget med jordbruksprodukter og å stanse flukten fra landsbygda.
2. Prispolitikken og støtteordningen for jordbruket må baseres på den kjensgjerning at norsk jordbruk er et jordbruk av små bruk og at de små bruk som produksjonssenheter betraktet har livets rett.
- Det er først og fremst gardsbruk under 25 dekar størrelse som fraflyttes. For å kunne snu utviklingen innen norsk jordbruk er det av grunnleggende betydning å gjennomføre en pris- og produksjonspolitikk som gjør driften av de små og mellomstore bruk lønnsom, nå og i framtida.
3. Jordbruket må gis den driftskreditt det har behov for og på langsiktig basis. Driftskreditt må gis rentefritt og på rimelig tilbakebetalingsvilkår.
4. Korntrygden må opprettholdes for å sikre kornproduksjonen i vårt land. Korntrygden bør gis gradert til produsentene, størst tilskudd for de første og mindre arealer, deretter synkende til bestemt maksimumsbeløp.
5. Ut fra det grunnleggende syn at jordbruket er basis for folket – og bosettingen i store strøk av landet, må jordbruket med binæringer gå inn som en viktig del av en aktiv lokalpolitikk.

6. Det må gjennomføres allsidig forskning på alle områder av norsk jordbruk. Teknisk, vitenskapelig og regnskapsmessig bistand må bli gitt gratis til jordbrukets utøvere, så vel fra sentralt som fra lokalt hold.

Et fullstendig nytt program for faglig opplæring av ungdommen i jordbruket må gjennomføres. Denne opplæring må fortrinnsvis baseres på intensive, korte kurs på distriktsnivå. Opplæringen må omfatte så vel teoretiske som praktiske/tekniske fag.

7. Statsmaktene må omgående stanse forbruket av dyrket jord til industri, bolig og byutbyggingsformål. Den dyrkede jord er en produksjonsfaktor som ikke kan erstattes. En ny innstilling fra samfunnets side er nødvendig på dette område.

8. Dyrking av ny jord ved nybrott, tørrelegging av myrer og arronderingsarbeider må gis høy prioritet. Det må bli gitt slike vilkår at faglig kvalifisert ungdom kan starte nydyrking på bar

bakke økonomisk sett. I alle kommuner hvor nydyrking er mulig, bør det organiseres teknisk og økonomisk hjelp til de som setter i gang dyrking av ny jord. 9. For å forbedre produksjonsstrukturen, der dette er mulig, må myndighetene hjelpe til med å slå mindre bruk sammen, legge til rette overføring av dyrkbar mark og gi gratis jordleie av t.d. fraflyttete bruk eller av bruk som av andre grunner ikke lenger er i drift.

10. Store bruk i betydningen av storgårder eller gods, må eksproprieres og føres over i samfunnseie. Prinsipielt bør de ikke stykkes opp, men drives etter prinsippene for moderne stordrift i jordbruket. De bør administreres av de lokale jordstyrer, produksjonskooperativer og de arbeidenes organisasjoner. Ledelsen av slike samfunnseiendommer må bli å velge på et demokratisk grunnlag.

Roger

MELDING OM »FOLKEMAGASINET»

Første nummer av Folkemagasinet, Kulturfrontens blad, skal selgjast den 1. mai. Redaksjonen lovar at bladet blir bra. Dei seier at det blir

- eit blad du vil like å lese
- eit blad som er uavhengig av stat, organisasjons- og profittinteresser
- eit blad med variert og bra innhald
- med stoff som du ikkje vil finne i andre vekeblad
- eit blad som i form kan konkurrere med liknande publikasjonar.

Alt nå teiknar folk abonnentar til bladet. Har du lyst til å abonnere på bladet, veit du om andre som vil abonnere på det, vil du selge bladet den 1. mai, så skriv til KULTURFRONTEN, Hedemarksgate 6, Oslo 6 så snart råd er. Med namn, adresse og talet på eksemplar vi skal sende.

Helsing ein som arbeider i Kulturfronten

ML'ERNE OG MILITÆRET

Som mange sikkert har registrert skjer det for tida et kraftig oppsving i arbeidet blant soldatene. En viktig opptakt har vært aksjoner og avisa Soldat -73, og en vel så viktig begivenhet kommer Landskonferansen for tillitsmenn (på Sola i juli) til å bli.

For å stå best mulig rustet i det videre arbeidet er det tvingende nødvendig at vi har en så komplett oversikt som mulig over organiserte ml'ere og uorganiserte progressive, som enten er i militæret eller skal ut i april eller juli.

Derfor følgende oppfordring til alle som leser dette: Skal du ut i militæret, eller kjenner du folk som skal ut i militæret, så meld ifra sentralt med en gang.

Dette gjelder uansett om opplysningene tidligere er blitt sendt, da svært mange av disse opplysningene er mangelfulle.

Særlig viktig er det at lag i nærheten av militærleirer melder ifra om de kontaktene de har i leirene.

mil. ansvarlig

OPPSUMMERING AV

MOTSIGELSENE I STUDENTLAGET I BERGEN

Det er tidligere i TF nr. 1/73 tatt opp motsigelsene i SUF(m-l)s studentlag i Bergen. Det var en liten gruppe medlemmer og »sympatisører» som utviklet ei linje som avviker fra ml'ernes i flere viktige spørsmål. Nå har denne gruppa dannet noe som kaller seg »KAG» (»Kommunistiske» arbeidsgrupper). Kjerna består av 3–4 tidligere SUF(m-l)-medlemmer og i tillegg 3–4 som sympatiserer med gruppa. – Gruppa har hatt liten gjennomslagskraft i den organiserte bevegelsen. Artikkelen som følger er ei oppsummering som er gjort kort tid før dannelsen av »KAG».

GRUPPAS STIL

Drivkrafta i «KAG», Hans Eb , er ansatt ved filosofisk institutt på universitetet og har omkring seg 3–4 aktive kritikere som alle har vært med i propagandalaget på instituttet. På enkelte saker – oppsummering av ml-ernes innsatser i EEC-kamp og interessekamp – har opposisjonen fått med seg store deler av de ansatte og studentene ved instituttet. De har på de fleste saker i liten grad forsøkt å slå røtter blant massene andre steder på universitetet.

Gruppas arbeid har vært prega av en tildekkende og snokende stil – gjemme seg i buskene på filosofisk institutt under diskusjonene på linjer for RAF, før folkeavstemninga . . . for så å stikke hue fram og oppsummere ml-ernes feil når slaga har stått. Unntak fra denne defensive stilen har vært kritikken av Stalin som folka har kjørt offensivt fram ved enhver anledning – i Studenter-samfunnet o.l.

Spesielt må deres arbeid innafor Kvinnefronten/Kvinnegruppene i Bergen nevnes. Konene til de tre mest kritiske «sympatisørene» – H.E. inkludert – utgjør kjerna i den «venstre»grupperinga innafor Kvinnegruppene i Bergen som har kritisert Kvinnefronten for å legge an ei høyreopportunistisk linje («Bare sosialismen kan frigjøre. . .»). Dette synet kom som kjent i minoritet på Kvinnefrontens landsmøte, men klikken i Bergen arbeider framleis aktivt for å danne «sin egen kvinnefront» – d.v.s. går inn for at Kvinnegruppene i Bergen kun skal være assosierte til Kvinnefronten. Medlemsmøte i gruppene 22/1 vedtok 95 mot 19 at kvinnegruppene skulle gå inn som fulle medlemmer av Kvinnefronten. Klart nederlag for dem der. Det er hevet over tvil at H.E. og de andre folka i «KAG» har vært aktive i å utforme og oppfordre til

denne «venstre»kritikken av Kvinnefronten. Disse folka erklærer åpent at de bruker det svenske «Förbundet Kommunist» som utgangspunkt for en del av utkjøra sine.

MOTSIGELSER I DEN EKSTERNE POLITIKKEN

Det er nå klart at de – gjennom sin stadig mer «venstre»vridde kritikk av ml-bevegelsen i 72 – utvikla ei politisk linje på de viktigste kampfrontene i Norge. Det er altså ikke bare snakk om diffus kritikk på spredte punkter. Vi kan trekke fram det viktigste i linja deres:

EEC-kampen:

H.E.: «Hvis forsvaret av sjølråderetten ikke knyttes an til en kamp mot kapitalismen, så vil kampen gå «mellom to fraksjoner i borgerskapet, den fraksjonen som har fordel av å oppgi den, og den fraksjonen som har fordel av opprettelse av den. I en slik situasjon blir arbeiderklassens rent taktiske vurderinger av om sjølråderetten tjener deres langsiktige interesser eller ikke avgjørende. Skulle vi kommunister forsvare denne form for sjølråderett ville vi havne i nasjonalopportunisme. Vi kan derfor ikke snakke om Den nasjonale sjølråderetten, for det tilslører dens konkrete klassekarakter i praksis. Sjølråderetten er ikke hevet over klassene. Det mener bare borgerskapet som forsvaret den «ubetinget». Arbeidsprogrammet til KP derimot snakker om den nasjonale sjølråderetten rett og slett. Dette er tildekkende og farlig.

Ifølge Lenin har sjølråderetten altså ingenting med økonomisk uavhengighet å gjøre. Vi må ikke blande sammen spørsmålet om sjølberging med spørsmålet om sjølråderetten. Men det er nettopp dette forslaget til arbeidsprogram gjør: «Suvereniteten kan bare sikres gjennom utbygging av norsk økonomi på prinsippet om å stole på egne krefter slik

at landet materielt sett kan oppnå størst mulig uavhengighet av imperialist-maktene. . .». Denne nasjonale progressive politikken skal gjennomføres innenfor rammen av den kapitalistiske produksjonsmåten som i dag konkret er identisk med imperialismen! Brosjyren »Fritt Norge» går enda lenger: All kapitalflukt skal stanses, imperialistisk eiendom i Norge skal konfiskeres. . . osv.». »Dette er minimumskrav som ikke forutsetter en grunnleggende endring av maktforholda i det norske samfunnet» (s. 25). Kapitalismen i ett land! At arbeidsprogrammet og »Fritt Norge» modifiserer seg ved å si at det er enkelte krav som »monopolkapitalen høyst sannsynligvis ikke vil innfri», gjør ikke den fundamentale teoretiske feilen til grunn for dette bedre. For ut fra Lenin kan vi med bestemthet si at monopolkapitalen nødvendigvis — og ikke bare »høyst sannsynlig» — vil gjøre alt hva den kan for ikke »å innfri»(!) slike krav. Arbeidsprogrammet (og i enda større grad »Fritt Norge») beveger seg her faretruende nær reformismen i sin tenkemåte: Den småborgerligedemokratiske opposisjonen mot imperialismen (monopolkapitalismen) er ikke et nytt fenomen i kapitalismens historie.» (H.E. i eget notat.)

Vi kan sammenholde dette med »KAG»-folkenes oppsummering av ml-bevegelsens innsats i EEC-kampen (ref. fra propagandalaget på filosofisk institutt):

»Det blei pekt på at for bønder og fiskarar var det næringsinteresser som i liten grad ble vurdert ut fra et anti-imperialistisk perspektiv som låg til grunn for standpunktet. At det var fleirtal for på stader der AKMED var mest aktiv (drabantbyer i Oslo og Bergen), kan også trekke i samme retning. AKMED skulle jo nettopp propagandere for det anti-imperialistiske perspektivet. (Møte i propagandalaget).

KONKLUSJON: Bortsett fra ei forvanska språkbruk er det ingenting som

skiller denne linja fra Hovdens analyse av klassekreftene i Norge og hans linje for EEC-kampen.

RØD ARBEIDERFRONT 72

Deres oppsummering går på følgende:

— Det går ikke an å ta de 25 000 til inntekt for den revolusjonære bevegelsen i Norge. Fronten var jo bare et sammensurium av dagskravaksjoner.

— RAF er bevis på ml-bevegelsens høyreopportunisme. De stikker de revolusjonære perspektivene under en stol og trur at samlinga av folkets progressive kamper innafor RAF vil gi folket en økt forståelse for revolusjonens nødvendighet.

— ml-bevegelsen tildekker på dette vis motsigelsen mellom revolusjonære sosialister og reformister av ulikt slag. Dette gir folk illusjoner.»

Dette er et klart uttrykk for to ting:

— »KAG»s venstrevridde klasseanalyse »overser» at høyresosialdemokratiet står som hovedfienden for folkets revolusjonære oppsving — i Norge i dag — og plasserer konsekvent hovedmotsigelsen midt iblant folkets egne rekker.

— De viser sin generelle forakt for enhetfronten som et strategisk mål for ml-erne. De er dømt til å ende opp i »venstre»isolasjon.

— Videre hevder de: Det fins ingen progressiv massebevegelse i Norge i dag! Derfor: snevre og sosialistiske fronter.

INTERESSEKAMPEN PÅ UNIVERSITETET

»Nettopp fordi studentenes samfunns-messige stilling er »flyktig» og av midlertidig karakter, vil deres politiske bevissthet i større grad enn andre grupper og klasser preges av politiske forhold og begivenheter utenfor denne gruppen selv

(f.eks. Vietnamkrigen, kulturrevolusjonen, mai-opprøret, streikebevegelsen 1970). Like sikkert er det at interessekampen på universitetet derfor ikke kan basere seg utelukkende på dette, men må først og fremst finne sitt eget grunnlag gjennom en analyse av vitenskapene og studienes vedvarende, »systemnødveddige» funksjon, og slik legge grunnlaget for kontinuitet og politisk mobilisering i frontarbeidet.

Å gå inn for en interessekamptaktikk som samtidig maksimalt utnytter mulighetene for kamp mot det ideologiske hegemoniet på universitetene, og dermed for sammenhengen mellom vitenskap og sosialisme, oppfatter SUF(m-l) som »alternativdebatt» og avfeier den i brosjyren »Studentene og den sosialistiske revolusjonen» som utopisk (s. 60). En slik kamp mot borgerlig ideologi, for studieopplegg som bedre kan forberede studentene for vitenskapelig sosialisme. En slik kamp, »er av grunnleggende offensiv karakter, og har ingenting med virkeligheten på universitetene å gjøre» (s. 60). Uten å vite det selv har SUF(m-l) oppdaget at kampen for den vitenskapelige sosialismen nødvendigvis må være av grunnleggende offensiv karakter!

Skillet mellom sosialister og andre i den totale interessekampen på Universitetet er altså et »helt underordnet» skille! Det er riktig og uunngåelig at kampen for sosialismen må splitte, men samtidig sveiser den sammen stadig større deler av (student)massene når den føres riktig. Eller tror SUF(m-l) at sosialistene ikke har noen spesiell oppgave i interessekamparbeidet? I så fall har SUF(m-l) ingenting der å gjøre! Hvis kampen for den vitenskapelige sosialismen på universitetene ikke skulle foregå sammen med den »faglige» interessekampen for bedre eksamens- og studievilkår, bedre sosiale og økonomiske vilkår, når og »hvorn» skulle den ellers foregå ved denne institusjonen? (Skal den kanskje ikke

foregå ved denne institusjonen i det hele tatt?)

I interessekampen skal sosialismen stikkes under en stol! Kampen for sosialismen skal snarere foregå i et annet departement: i studentersamfunnet og i SUF(m-l)-stud! Her er det om å gjøre å ikke blande kortene! (Fylkesledelsens frykt for »sammenrøring» er ikke et engangsfenomen.) Dette var marxist-leninistenes linje i 1970 og dette er deres linje i dag. På denne måten har både FSF og studentersamfunnet gått i frø. Dette er de »harde kjensgjerningene» fylkesledelsen ufrivillig er på parti med.» (H.E. i eget notat.)

AV DETTE SER VI FØLGENDE

– Opposisjonen tildekker klasseanalysen av studentene med frittflytende vanskelig prat. Dette er typisk: Å framstå som garnnøste unten ender.

– »Oversen» at studentene proletariseres gjennom dårlige materielle arbeids/levestandard. Alt blir et spørsmål om ideologi og filosofi.

– I dette ligger to ting: Filosofenes navlebeskuelse og en generell forakt for studenter (småborgerskap!)

– Interessekamp er kamp for »fagkritikk og ideologisk hegemoni» – altså en reit offensiv kamp! Se imidlertid på virkeligheten på universitetet i Norge.

– FSF har degenerert p.g.a. ml-ernes økonomisme og høyreopportunisme.

Dette er »venstre»kritikk og definitivt gærnt: FSF har lidd under vår tendens til å konsolidere interessekampen på et stadig mer avansert »beinhart» og anti-kapitalistisk nivå. Altså våre venstrefeil.

KLASSESTANDPUNKTET

»6.1. Det som ofte kalles klassestandpunkt, er – velvillig tolket – det samme som Lenin kaller politisk klassebevissthet i »Hva må gjøres?» Betrakter vi klassestandpunktet som noe som har sitt grunnlag i politisk skolert bevissthet, kan vi skille mellom politisk klassebevissthet, som står for den skolerte bevisstheten (sosialistisk bevissthet), og klassestandpunktet som er den sosialistiske bevissthetens moralske »effekt», dens »praktiske» side.

I en viss forstand er ikke klassestandpunktet »proletært» i det hele tatt, men et bestemt politisk standpunkt for proletariatets interesser. Det er ingen nødvendig sammenheng mellom proletariatet og klassestandpunktet, da mange ikkeproletære, sågar folk men en »kapitalistisk tilknytning til kapitalen» – som f.eks. F. Engels – kan komme fram til et »riktig» klassestandpunkt.» (H.E. i eget notat).

KOMMENTAR

– »Riktig» klassestandpunkt er noe du har først når du har tatt standpunkt for sosialismen, helst den revolusjonære sosialismen!

– En proletar som stemmer DNA og som jobber aktivt for å styrke fagforeningas kampkraft må utifra dette ha gærnt klassestandpunkt – i beste fall være verdiløs eller nøytral.

– Konsekvens: kommunistisk politikk og paroler i fagforeningene! Alt annet blir økonomisme og høyreavvik. Ut av dette følger naturlig »KAG»s syn på

DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN:

»Poenget er altså: Bare utifra at vi forstår vår rolle som avantgarde at vår oppgave er å gi massenes kamp et

revolusjonært perspektiv – bare utifra dette blir prinsippet om demokratisk sentralisme forståelig.

Prinsippet om demokratisk sentralisme kan sammenfattes som »universal and full freedom to criticise, so long as it does not disturb unity of a definite action» (Lenin: Coll. Works, Bd.10, s. 445). Når vedtak om en aksjon er fatta, må alle medlemmer rette seg etter dette. (Eks.: linja på 1. mai). Men prinsippet om demokratisk sentralisme betyr ikke at ikke prinsipielle spørsmål kan diskuteres i full offentlighet (f.eks. slike tema som tas opp i første nummer av Røde Fane, proletariatets diktatur og Stalinspørsmålet osv.). Åpen diskusjon, der massene får presentert motsigelsene, er den sikreste metoden for å finne fram til en riktig politikk og mobilisere massene for denne politikken.» (A.O. i ml-ernes diskusjonsblad).

KOMMENTAR

– »KAG» mener videre at feil og skjevheter innafor bevegelsen må legges åpent fram for massene. Konklusjon: Demokratisk sentralisme skal oppløses og partiet reduseres til et diskusjonsforum hvor de frelst sosialister skal påføre massene sine revolusjonære vyer.

– Partiet skal ikke sjøl være ei drivkraft og initiativtaker til masseaksjoner og kamper for reformer.

– »KAG»s »korrigeringsiltak for bevegelsen» blir derfor: Studier for å høyne partimedlemmenes nivå, den eksterne kampen må prioriteres ned og vekk. Partiets oppgave er å utdanne kadre.

– Dette følger »KAG» opp i praksis: Under debatten om Stalin i studenter-samfunnet reiste en »antistalinist» krav om at ml-bevegelsen måtte fjerne den »munnkurv som var satt på medlemmene i Stalinspørsmålet» – og høstet åpen applaus fra de som i dag utgjør »KAG».

– Videre hevder de: Når folk går inn i AKP, viser de at de har et rett

klassestandpunkt. Motsigelser i AKP kan derfor ikke gå mellom et borgerlig og proletært standpunkt, men er motsigelser »innafor den sosialistiske vitenskapen» — dvs. løses gjennom teoretiske undersøkelser og vitenskapelig skolering.

Og hvis motsigelser borgerlig/proletær eksisterer, kan de bare løses ved at den ene sida splittes ut.

Altså: klassekampen innad oppheves — motsigelser løses gjennom vitenskapelig avklaring eller åpen fraksjonering.

»KAG»S KRITIKK AV »SKJEVHETER INTERNT I BEVEGELSEN»

»KAG» er her prega av to saker:

— Ekstreme overdrivelser av reelt eksisterende feil innafor bevegelsen i et forsøk på å utnytte medlemmenes »misnøye» til å vinne sympati for sin egen linje.

— Kritikk konsekvent fra et »venstre» standpunkt og definitivt gjerne analyser på årsakene til feila vi har:

»Sektersistene i ledelsen av ml-bevegelsen bruker klassestandpunktet på følgende vis: er klassestandpunktet rett, er hovedsiden, rett — uansett hvor mange feil en gjør (eksempel: deres vurdering og »analyse» av Stalins rolle i historien). Dette prinsippet er teologisk.

På denne måten bekrefter den byråkratiske sentralismen seg gjennom subjektivering av feilene: den blir uangripelig. Ingen kan kritisere ledelsen uten enten å bli »degradert» eller få sitt klassestandpunkt mistenkeliggjort, dersom en ikke har andre virkemidler, eller en kombinasjon av begge. Å rette de politiske feilene blir i mange tilfeller en »viljessak»: For sekteristen er klassestandpunktet derfor en rent subjektiv kategori, et subjektivt gyroskop som peiler handlingene inn slik at hovedlinja blir riktig (til tross for visse feil).»

Dette oppsummerer de slik: Stalinisme! ML-bevegelsen har i beste fall stagnert, i verste fall er den på vei bakover (muntlig ytring fra lederne).

Årsaken til disse feila er — etter deres mening:

SK har kjørt ei økonomistisk linje som har medført bare praktisk jobbing uten politiske diskusjoner, uten studier, uten skolering. På dette vis lider ml-bevegelsen under et »politisk sløvsinn som er typisk for revisjonismen» (sit. H.E.). Årsaken er altså SKs konsekvente høyrelinje! Den samme flytende kritikken rettes likeledes mot Stalin: »Stalinspørsmålet er ikke primært et spørsmål om klassestandpunktet bak Stalins politikk, men et spørsmål om ærlig innrømmelse av hvilke fæle ting »byråkratisk sentralisme» kan føre til når den blir satt i system.» (Sit. etter hukommelsen fra H.E.).

Vi skal ikke stikke våre feil under en stol — beretninga til stiftelseskongressen er et klart tegn på at vi ikke gjør det. Denne beretninga må klart utfylles og forbedres gjennom medlemmenes diskusjoner på den. Men det må ikke forhindre oss i å oppsummere »KAG»s hovedside: Ei konsekvent partifiendtlig linje på den eksterne politikken og i holdninga, kritikken og arbeidsmetodene deres i det indre partilivet. Å neglisjere dette i en periode hvor partiet skulle stiftes og konsolideres for krevende kamper, ville være ei dødslinje.

Astrid

SKRIV TIL TF!

Hvilke innlegg vil vi ha og hvordan vil vi ha dem?

Vi vil at TF skal være et debatt-forum for AKP(m-l). Det er derfor viktig at kameratene følger opp de diskusjonene som er i gang i bladet. Vi mener at det nå er viktig å konsentrere seg om valget og sommerleirene.

Ei spalte som er kraftig forsømt er »Fra arbeidsplassen» (Har vi bekjempa sekterismen i fagforeningsarbeidet? Hvordan aktivisere de fagorganiserte? For å nevne noen ideer som kan diskuteres i TF).

TF bør ellers brukes til å formidle alle diskusjoner av interesse som foregår i partilaga. Har dere hatt en bra diskusjon: La TF få ei oppsummering av den!

Når det gjelder innleggenes størrelse, ser vi gjerne at folk fatter seg i korthet. Det vil i praksis si at debattinnlegg ikke bør være over 75 linjer. Vi vil helst ha innleggene skrevet på maskin, med dobbel linjeavstand og brei marg (ca. 5 cm). Det vil også lette oss om artiklene er utstyrt med overskrifter. Manusfrist er 17. i hver måned.

red.